

انتقاد فنی بود، تخریب هرگز

قلعه نویی کم حامی ندارد

حمیدرضا عرب

روزنامه نگار

اگر به استراتژی رسانه‌ها از یک ماه پیش از شروع جام ملت‌های آسیا رجوع کنیم به این واقعیت می‌رسیم که همگی بر اساس یک تفکر ملی‌گرایانه به حمایت از تیم ملی فوتبال ایران پرداخته‌اند و گاه در مواردی بسیار جزئی، حمایت تمام‌قدی از تیم ملی فوتبال ایران داشته‌اند.

این فضا نه تنها حاصل سفارش‌های بیرونی نبوده بلکه نشأت گرفته از حس متفاوتی است که همواره نسبت به فوتبال ملی وجود داشته و به طور کاملاً آشکار رسانه‌ها تیم ملی را در فضایی آرام قرار داده‌اند تا فارغ‌البال در جام ملت‌های آسیا حاضر شود. امیر قلعه‌نویی، سرمربی تیم ملی که در همه دوران حضورش در تیم ملی فضای حمایتی از تیم ملی را به طور ملموس مشاهده کرده اما در جریان رقابت‌های جام ملت‌های آسیا مصاحبه‌هایی در این باب به زبان آورده که با واقعیت‌ها همخوانی ندارد.

قلعه‌نویی برای اینکه فضا را تقابل‌گونه جلوه دهد، بعد از بازی با هنگ‌کنگ نسبت به نگرش رسانه‌ها به تیم ملی این جملات را به زبان آورده است: «رئیس جمهور وقت که در اختیارشان بود، پول و امکانات آنچنانی داشتند. این بازیکنان جوان‌تر هم بودند. چرا این انتقادات آن موقع نمی‌شد؟ یا جرأت نداشتند یا دنبال بخل و حسادت هستند، می‌خواهند این تیم را بزنند. از انتقادات ممنون هستم. اینکه در گذشته با فلسطین مساوی می‌کردند نتیجه خیلی خوبی بود ولی الان که ما برنده می‌شویم... اردن را در کشور خودشان بچندیم چقدر به ما حمله شد؟ همین اردن چه فوتبالی بازی کرد؟ هر تیمی را می‌بریم حمله می‌شود ولی در ۸ سال گذشته همه چیز گل و بلبل بود. هیچ حمله‌ای نمی‌شد!» این جملات انتقاد گونه در حالی از زبان سرمربی تیم ملی خارج شده که در عمل انتقادها به این تندی نبوده و تمام جریان‌هایی که دستی بر آتش نشأت می‌گیرد؟ آیا سرمربی تیم ملی هنوز به اعتماد به نفس کافی در دایره کاری خود در تیم ملی دست نیافته که این گونه تصور می‌کند اطرافش را دشمنان فرا گرفته‌اند یا اینکه اظهارات او ناشی از مشاوه‌های نه چندان مناسبی است

با امارات همه بازی‌ها را برده و یا مساوی کرده و شکستی در کارنامه او دیده نمی‌شود. در این شرایط طبیعی است که نقد آنچنانی روانه تیم ملی نشود اما سرمربی تیم ملی به گونه‌ای اظهار نظر می‌کند که انگار در همه ایامی که هدایت تیم ملی را به عهده داشته، او بدون ملاحظه‌کاری نقد شده است.

سرمربی تیم ملی حتی پیش از بازی با امارات نیز جملاتی به زبان آورد که رو به منتقدانش بود. منتقدانی که حقیقتاً روشن نیست از چه گروه و چه جریانی هستند. قلعه‌نویی وقتی با سوآلی درباره تمجید مانچینی از او مواجه می‌شود دوباره نوک پیکان انتقاداتش را به سمت منتقدان (بخوانید منتقدان فرضی) می‌چرخاند و می‌گوید: «حالا چون مانچینی از من حمایت کرده در ایران محبوبیتش را از دست می‌دهد!»

روشن نیست که این اندازه بدبینی سرمربی تیم ملی نسبت به فضای پیرامون خود از کجا نشأت می‌گیرد؟ آیا سرمربی تیم ملی هنوز به اعتماد به نفس کافی در دایره کاری خود در تیم ملی دست نیافته که این گونه تصور می‌کند اطرافش را دشمنان فرا گرفته‌اند یا اینکه اظهارات او ناشی از مشاوه‌های نه چندان مناسبی است

که ذهنش را به طرز عجیبی دربر گرفته است؟! امیر قلعه‌نویی اما باید واقع‌بینانه‌تر این چیزی که اکنون می‌بینیم در مواجهه با آنچه تا قبل از بازی با امارات در قبالش رخ داده برخورد کند و ذهنیت منفی را از خود دور کرده و حقایق را ببیند. واقعیت آشکار این است که سرمربی تیم ملی تا امروز تمام‌قد از سوی همه رسانه‌های مکتوب، سمعی و بصری مورد حمایت قرار گرفته و اگر در مواردی به مسائل فنی تیم ملی اشاره می‌شود؛ برای مثال نسبت به تغییرات پی در پی او در ترکیب اصلی تیم ملی ایراداتی گرفته می‌شود، بیان این موارد هرگز تخریب نیست و در دسته نقدهای فنی و منصفانه باید ارزیابی شود اما ظاهر آفرآندی که این قبیل مطالب را برای سرمربی تیم ملی نقد می‌کنند به اصطلاح بیشتر پیمان داغ ماجرا را زیاد می‌کنند تا این گونه سرمربی تیم ملی برافروخته شود و اطراف خود را مملو از منتقدانی ببیند که شاید از نگاه او انصافی در گویش آنها وجود ندارد، درحالی که فضا آن قدر هم که برای او تصویر شده، سیاه نیست و منصفانه این است که موج حمایت‌ها از سرمربی تیم ملی باید به خوبی به اطلاع او رسانده شود.

چرا قایدی زود تعویض شد؟

فریبا: در آسیا هیچ تیمی از پیش برنده نیست

از بهتاش فریبا درباره تعویض مهدی قایدی در بازی با هنگ‌کنگ سؤال شده که او نظر خودش را چنین بیان کرده است: «اگر مهدی قایدی در زمین می‌ماند، بیشتر می‌توانست کمک کند. با توجه به اینکه تیم هنگ‌کنگ ۱-۰ عقب بود و از دور مقدماتی حذف می‌شد، در هر صورت قصد داشت جبران کند. در این شرایط ما باید به ضدحمله فکر می‌کردیم و ضدحمله را هم باید به وسیله بازیکن باهوش و سرعتی انجام بدهیم. قایدی نشان داده که یک بازیکن سرعتی است و در دو بازی هم ثابت کرد یک بازیکن باهوش است که در دو بازی، دو گل مشابه می‌زند. ما

می‌توانستیم در ضدحملات روی سرعت قایدی حساب کنیم. در خصوص تعویض‌های دیگر هم با توجه به اینکه می‌دانستیم حریف حمله می‌کند، هافبک دفاعی اضافه کردیم میانه زمین را حفظ کنیم و ۱-۰ را نگه داریم. به هر صورت فوتبال همین است و تکلیفش روشن نیست.»

یکی از انتقادات نرمی که به امیر قلعه‌نویی می‌شود درباره تغییرات پی در پی در ترکیب تیم ملی است. فریبا درباره این موضوع نیز توضیحاتی دارد: «بخشی از این تغییرات اجباری بود و من فکر می‌کنم از این به بعد ترکیب‌مان باید ثابت شود و

با حداکثر جاه‌جویی یک بازیکن پیش برویم. با توجه به زمان کمی که اردوها داشته، هر تیمی که ترکیب ثابتی داشته باشد می‌تواند کارهای تاکتیکی را بهتر انجام دهد. اصولاً همه تیم‌های دنیا دنبال یک ترکیب ثابت خوب می‌گردند، مگر اینکه اجباری پیش بیاید. اگر ترکیب ثابت باشد، می‌تواند کمک کند. ضمن اینکه بازی‌های اول و دوم ما روی کاغذ ساده‌تر بوده و خواستیم که تمام بازیکنانمان در جریان مسابقه قرار گرفته باشند. ان‌شاءالله از این به بعد باید ترکیب ثابت بماند.»

آیا بازی با امارات برای ایران آسان خواهد بود؟ فریبا پاسخ این سؤال

را داد: «امارات تیم آسانی نیست. در واقع هیچ مسابقه‌ای آسان نیست و همه بازی‌ها سختی‌های خودش را دارد اما من فکر می‌کنم بازی ایران و امارات بازی خوبی شود و ما بتوانیم بیش از دو گل به امارات بزنیم. در نهایت فکری کنم در پایان عنوان قهرمانی از آن ایران شود که تمام فوتبالی‌ها لذتش را ببرند و بعد از سال‌ها که نتوانستیم قهرمان شویم، امسال تیم ملی دست پر به ایران برگردد.»

پیشکسوت فوتبال ایران اعتقاد دارد که جز عربستان دیگر مدعیان در حد انتظار ظاهر نشوند: «ژاپن سلاطین واقعی را ندارد و به جز شکست برابر عراق، دو گل هم از

ویتنام خورد. بازی استرالیا هم در حد یک تیم قهرمان نبوده و به نظرم تنها عربستان در بین این تیم‌ها خوب بازی کرده است. در حال حاضر همه چیز به این بستگی دارد که در مرحله حذفی به چه تیمی می‌خوریم. البته من باز هم تأکید می‌کنم شرایط ما از بازی آینده بهتر خواهد شد و می‌توانیم قهرمان شویم. نباید فقط به یک بازی بد نگاه کنیم؛ ما چهار گل به فلسطین زدیم اما دیدیم که فلسطین در بازی بعد چه عملکرد خوبی داشت. تیم‌ها طوری نیستند که از قبل تیمی بداند برنده می‌شود، اما اگر بتوانیم از بازی حذفی پیروز بیرون بیایم، برای قهرمانی می‌رویم.»

آنها امکانات دارند، ما استعداد

قرابت‌ها و تفاوت‌های فوتبال ایران و امارات

حامد جیرودی

روزنامه نگار

بازی ایران و امارات، از جمله بازی‌های سنتی فوتبال کشورمان محسوب می‌شود. دو کشوری که تنها یک همسایه ساده برای هم محسوب نمی‌شوند و قرابت‌های زیادی از لحاظ فرهنگی و اجتماعی دارند. فوتبال هم یکی از این حلقه‌های اتصال میان ایران و امارات به حساب می‌آید که سابقه‌ای ۴۳ ساله دارد. فوتبال در امارات دیر پا گرفت و یکی از عواملی که باعث رشد فوتبال در این کشور شد، حضور بازیکنان و مربیان ایرانی در امارات متحده عربی بود. یکی از این افراد، حشمت مهاجرانی سرمربی اسبق تیم ملی فوتبال ایران است که پس از جام جهانی ۱۹۷۸ آرژانتین و جدایی‌اش از تیم ملی، راهی امارات شد و کارش را در آنجا آغاز کرد. او در زندگینامه‌اش با قلم خودش در این رابطه نوشته است: «بعد از انقلاب به امارات آمدم و کار خود را با باشگاهی در شارجه به نام الشعب آغاز کردم که این باشگاه حتی زمین تمرین هم نداشت و من تیم را در خیابان تمرین می‌دادم. با این حال تیم ما همراه با تیم الاهلی که حسن روشن و حسن نظری را با خود داشت،

به فینال مسابقات راه پیدا کرد. در همان زمان بود که پیشنهاد مربیگری تیم ملی امارات به من داده شد که پس از فسخ قرارداد دان ریوی، مربی سابق تیم ملی انگلیس، من به عنوان سرمربی امارات انتخاب شدم. کار خود را با جوانان ۱۷ تا ۱۶ ساله آغاز کردم که بلافاصله در همان سال اول قهرمان جوانان غرب آسیا شدیم و بعدها همین تیم، شاید به اضافه یکی، دو بازیکن دیگر به جام جهانی ۱۹۹۰ راه پیدا کرد.» در طول این چهار

دهه، بازیکنان مختلفی در باشگاه‌های اماراتی به میدان رفته‌اند. از روشن که اولین آنها بود و در سال ۱۹۷۸ به الاهلی پیوست گرفته تا بازیکنان دیگری مانند حسین فرکی، ابراهیم قاسمیور، خداداد عزیزی، کریم باقری، رضا عنایتی، علی دایی، آرش برهانی، جواد کاظمیان، فرهاد مجیدی، ایمان معلی، رسول خطیبی و... حالا هم که احمد نوراللهی و مهدی قایدی به عنوان لژیونرهای ایرانی در تیم‌های اماراتی الوحد و اتحاد کلبا توپ می‌زنند. ضمن اینکه

فرهاد مجیدی هم سرمربی تیمی است که قایدی در آن بازی می‌کند. اما نکته‌ای که در این بین وجود دارد، این است که زمانی که فوتبال امارات هنوز حرفه‌ای نشده بود، ما سه بار قهرمان جام ملت‌های آسیا شده بودیم و میزبانی این رقابت‌ها و بازی‌های آسیایی را بر عهده داشتند اما آنها در ورزش توانستند امکانات خود را افزایش دهند و با ساخت ورزشگاه‌ها، میزبانی دو جام ملت‌های ۱۹۹۶ و ۲۰۱۹ را بر عهده بگیرند. حالا سال‌هاست که امارات به یکی از گزینه‌های تیم‌های ایرانی از جمله استقلال و پرسپولیس برای تشکیل اردو تبدیل شده است. با این حال، اماراتی‌ها از لحاظ نیروی انسانی و استعداد همچنان حسرت داشتن بازیکنان ما را دارند و در نبردهای رودررو به خصوص در بازی‌های ملی معمولاً بازنده هستند. اتفاقی که امیدواریم امروز هم رخ دهد و تیم ملی فوتبال کشورمان بتواند با دست پر میدان را ترک کند و به غیر از صعود که قطعی شده، به عنوان تیم صدرنشین گروه راهی مرحله بعد شود. هر چند که مسائل فنی همه چیز در فوتبال نیست و باید به امکانات سخت‌افزاری کشورهایی نظیر امارات نیز دست پیدا کرد. چرا که ایران لایق بهترین‌هاست.

نمی‌کنم الان انتقاد راهگشا باشد.» طالب‌لو در ادامه صحبت‌های خود گفت: «اگر قرار است تیم ساخته شود، انتقادها باید قبل از شروع مسابقات مطرح شود. در حال حاضر، هیچ چیز مثل حمایت و انرژی مثبت نمی‌تواند کمک حال تیم ملی باشد. تیم ملی برای مردم است و ما در برد و باخت آن شریکیم. اگر ببرد، سرمان را بالا می‌گیریم و اگر ببازد، سرفاکنده می‌شویم.»

وحید طالب‌لو، دروازه‌بان سابق تیم ملی که حضور در جام ملت‌های آسیا را هم در کارنامه دارد، درباره آنچه تیم ملی در جام ملت‌های آسیا تا کنون خلق کرده، این توضیحات را داده است: «امیدوارم ما فوتبالی‌ها، فشار را روی بچه‌های تیم ملی زیاد نکنیم. حس می‌کنم فشار روحی و روانی روی بازیکنان تیم ملی زیاد است. ایرادی ندارد از تیم انتقاد کنیم؛ ولی واقعیتش را بخواهید، فکر

وحید طالب‌لو:
انتقاد در کوران مسابقات
جواب نمی‌دهد

حمایت راه موفقیت
تیم ملی است

تیم بنتو ژنرال ندارد؛

امارات در حسرت عبدالرحمان

سعید آقایی

روزنامه نگار

فوتبال امارات را از سال‌های دور می‌شناسیم. کشوری که مأمون و مقصدی برای فوتبال ایران بوده و همیشه آغوش گرمش را برای ستاره‌های ایران باز گذاشته. امارات پاتوق فوتبال ایران در تمام این سال‌ها

بوده و بخشی از مهم‌ترین ستاره‌های

ایران در چند دهه اخیر در فوتبال

امارات طنزآوردند و جالب

اینکه امارات برای آنها سکوی

پرتابی به سوی دروازه‌های

بهشت بوده. از جواد نکونام

گرفته تا مسعود شجاعی که

جملگی بعد از حضور در امارات

به اروپا رفته‌اند. فوتبال به واسطه

حضور گسترده ایرانی‌ها در

این کشور همیشه تحت

تأثیر فوتبال ایران بوده و

تک ستاره‌هایش فوتبال

فانتزی و رمانتیک را با

مؤلفه‌های فوتبال فیزیکی

درهم آمیخته‌اند و کیفیت

متفاوتی از بقیه ستاره‌های

صحرائ عرب داشته‌اند. ستاره‌هایی دیرپا که عمر

حضور آنها در اسکواد

اصلی بیش از یک دهه‌ونیم

بوده. اسماعیل مطر شاید

سرنشان‌سازترین آنها باشد. یک

ژنرال واقعی در امارات که

فوتبال امارات بشدت به او

وابسته بود و در کوپر یک گل

خودرو به شمار می‌رفت. در

کنار مطر، احمد خلیل و علی

میخوت هم بوده‌اند که هر

دو در خط حمله امارات حضور

دیرپایی داشتند و همه توپ‌ها

در امارات به آنها ختم می‌شد. سبک فوتبال امارات همیشه ستاره محور بوده و یک ستاره محوری کار را برای آنها درمی‌آورد. در سال‌های اخیر اما یک ستاره متفاوت

در امارات همه چشم‌ها را خیره کرده بود. ستاره‌ای که به واقع یک فوتبالیست کامل و فوق‌العاده بود که با ستاره‌های قبل از خود در امارات نیز تفاوت داشت. یک ژنرال بی‌همتا که شاید کامل‌ترین فوتبالیست

تاریخ امارات بوده؛ عمر عبدالرحمان. ستاره‌ای

که تکنیک، فانتزی، شور، شعور، هوش، قدرت پاسوری و بازیسازی و راهبری را با

هم داشت و همچون نگینی در ترکیب تیم

ملی امارات می‌درخشید. عمر فوتبال را از

جنس دیگری بازی می‌کرد و درون زمین

غیرقابل مهار بود. افسوس بزرگ فوتبال

امارات مصدمیت شدید و پایان زود هنگام

دوران اوج عبدالرحمان است. ستاره‌ای که به

نظر نمی‌رسد تا چند دهه بعد نظیر او در

صحرائ امارات برپدید و شکوفا شود.

تیم ملی امارات در جام ملت‌های

آسیا در قطر یک تیم دونه، چنگنده

و سختکوش نشان داده. تیمی که

زیر نظر پائولو بنتو بدل به یک تیم

نسبتاً منظم و سختگیر شده که

رگه‌های فوتبال پرتغالی را هر چند

کمترنگ در زمین پیاده می‌کند.

آنها آشکارا تحت تأثیر تفکرات

بنتو بدل به تیم متفاوتی شده‌اند و

دیگر آسان‌گیر نیستند و به سادگی

تسلیم نمی‌شوند. با وجود این در

ترکیب این تیم سختکوش و سختگیر

جای یک ژنرال خالی است. یکی مثل

عمر عبدالرحمان که با تکنیک و قدرت

راهبری‌اش نبض تیم را در دست بگیرد

و به بازی امارات ریتم بدهد. تیم بنتو

تیم کاملی نیست و البته که برای رسیدن

به جمع برترین‌ها شانسی زیادی ندارد

اما برای موفقیت یک عمر عبدالرحمان

کم دارد.

